

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku F. A.
przy uczestnictwie M. R. – A.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt XV Ca [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej postanowienie zawarte w punkcie 2 (drugim) sentencji i odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;

2) przyznaje adw. J. E. z Kancelarii Adwokackiej w P. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;

3) oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu drugiej instancji (błędnie nazwane „wyrok”) w całości, co oznacza zaskarżenie go także w części obejmującej pkt 2 sentencji, którym oddalono apelację uczestniczki postępowania.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy jest w tej części niedopuszczalna, wobec braku pokrzywdzenia go w tej części zaskarżonego orzeczenia (gravamen). Tymczasem pokrzywdzenie orzeczeniem jest przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia, chyba, że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, mająca moc zasady prawnej, OSNC 2014/11/108), a w niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia istnienia interesu publicznego w dokonaniu w tym zakresie kontroli kasacyjnej.

Skarga kasacyjna podlegała więc odrzuceniu we wskazanej części na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw z art. 13 § 2 k.p.c.

W pozostałej części, tj. zaskarżającej postanowienie w pkt 1) sentencji oddalającym apelację wnioskodawcy, brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazywane na s. 4-9 skargi kasacyjnej judykaty nie dowodzą występowania poważnych wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów odnośnie do wykładni art. 43 § 2 k.r.o. Przeciwnie nawet, sam skarżący ocenia je jako wynik jednolitej linii orzecznictwa (s. 6), co przeczy wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a odwołującej się do rozbieżności w orzecznictwie sądów, a nie do poglądów doktryny.

Natomiast o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczą przeszkody prawne w postaci ograniczeń w nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, które to ograniczenia są często wyrazem woli nie tylko polskiego ustawodawcy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w części, w której była ona dopuszczalna (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego z urzędu orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 7 ust. 1 pkt 10, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461).

Oddalenie wniosku uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego uzasadnione jest tym, że wniosek nie został zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną wobec złożenia przez uczestniczkę pisma z dnia 24 lipca 2014 r. w dniu 25 lipca 2014 r. (k. 1883) a więc z uchybieniem dwutygodniowego terminu dla złożenia odpowiedzi (art. 398⁷ § 1 k.p.c.), liczonego od dnia doręczenia uczestniczce skargi kasacyjnej, tj. od dnia 16 czerwca 2014 r. (k. 1877 akt).